

יום ג', ט"ז בשבט תשס"ו (14 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בעקבות הלימוד אתמול על החוויה היוצאת-דופן של חוני המעגל, ועל בקשתו האחרונה, **"או חברותא או מיתותא"** [או חברה או מיתה] ברצוננו להביא לכם היום (ומחר) את הסיפור הבא – **מעשה שהיה, כך היה...** [המספר – הרב פסח קרון]

= **בקיץ 1990**, התארחתי במלון **אדלוייס** בסנט מוריץ שבשווייץ. בליל חמישי, בשעה שהתחילו להתארגן למניין לתפילת ערבית, שמנו לב כי הרבי מקליבר, ר' מנחם מנדל טאוב, ניהל שיחה עם קבוצת נערים רוסים, שנראה היה כי לא נקלטו עדיין בסביבה הבלתי-מוכרת הזאת להם. 20 הבחורים, יחד עם אחד המדריכים שלהם, **תמורי יעקבשווילי**, הקשיבו בכבוד לרבי, במאמץ להבין את הדיבור שהיה בעברית. הרבי מקליבר, עם חיוך מתוק על פניו כל הזמן, עודד אותם לקיים מצוות ככל שיכלו לעשות. המינימום, הוא הפציר להם – שיאמרו **"קריאת שמע"** כל יום. כשסיים, תמורי תרגם להם את דברי הרבי, וביקש מהבחורים לגשת ולנשק את ידו של הרבי.

המראה היה קצת מוזר – הרבי עם פאות לבנות מסולסלות, המלוּבש בקפוטה צהובה נאה ומגבעת שחורה רחבת האוגן; והבחורים עם מעיליהם מכל האופנים והגוונים, עם חולצות שבחלקם נראתה דמותו של גורבצ'וב – היתה זו ערבוביה של שלל הצבעים ודמויות שונות זו מזו. ובינתיים, גם נמצאה בלובי של המלון קובץ של בחורות צעירות מרוסיה שהסתובבו בנסיון להבין את השפות ששמעו, ושאלו פעם לא הכירו. במילה אחת – הנוער הזה הרגיש לגמרי לא ב"אלמנט" שלהם.

קבוצה זו, **נוער יהודי מגרוזיה** שבברה"מ הנמצאת באותם הימים בשלבי פירוק, הובאה לשווייץ בידי ארגון יהודי לשם מפגשים עם קבוצות נוער יהודי מארצות אירופה השונות. הרעיון – לתת הזדמנות לאותם ילדים להיות עם נוער יהודי אחר, בני גילם, לטייל איתם חודש ימים בשווייץ ולחוות חוויות משותפות ביחד. הרעיון היה טוב, אך הוא נכשל מכך שלקבוצה מגרוזיה היו ציפיות שיכירו נוער שאורח החיים שלהם יהיה עשיר יותר במסורת היהדות מאשר שלהם עצמם. ולא כן היה הדבר – הנוער האירופאי - מצרפת, אנגליה, איטליה והולנד – ידעו מעט מאד אם בכלל מיהדותם, ולא יכלו לעזור לבחורים ובחורות מגרוזיה שחיפשו משהו אמיתי יותר. כיוון שכך, הנוער הגרוזיני ביקשו לחזור הביתה. תמורי, מדריכם, ניסה לשכנע אותם להמשיך, אך לאחר כמה ימים, הוא ראה שלא נותרת לו ברירה אלא להחזיר אותם למולדתם. הוא הסכים לקחת אותם ברכבת עד ציריך, ומשם יעלו על מטוס לטיסת החזרה לברה"מ.

הקבוצה הגיעה לסנט מוריץ בדרכם הביתה באותו יום שפגשתי אותם במלון. תמורי שמע שיש מלון כשר בעיר, והחליט לקחת את בני הנוער לשם לאכול אוכל כשר. כאשר הגיעו, בעלי המלון, משפ' ברמן, אחרי ששמעו את סיפורם ואכזבתם של הנוער מכל מה שחוו, החליטו שלא ירשו לקבוצה לחזור הביתה מבלי שטעמו טעם של מסורת יהודית. הם הזמינו את הקבוצה להישאר כאורחי המלון עד אחרי שבת "על חשבון הברון". וכך היה. למחרת, ביום ששי בבוקר, הקבוצה ישבה לבדה בפינה אחת של חדר האוכל המפואר של המלון, ונמנעו אף מקשר עין עם אורחי המלון האחרים ששמו לב להם אך לא ידעו מי הם ומה הביא אותם להיות במלון. הם רק ראו שהקבוצה "לא נקלטה"... [בע"ה, המשך הסיפור מחר]

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי בשבת**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל